

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Olenou Rizak, advokátkou se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, čj. OAM-66/LE-LE05-LE24-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2018, čj. 43 Az 8/2017-38.

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Oleně Rizak **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč; tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, požádal dne 6. 4. 2017 v České republice o mezinárodní ochranu. V pohovoru k žádosti uvedl, že z Ukrajiny odjel v roce 2010 do ČR za práci a měl zde povolený pobyt. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že byl předvolán do armády, ale nechce jít do války. V ČR má taktéž přítelkyni, se kterou je 8 let, posledních několik měsíců však spolu nebydlí, protože pracoval mimo Prahu. V armádě sloužil od r. 1994, v letech 1995-1996 byl v Jugoslávii jako ukrajinský voják OSN. Od svého bratra ví, že se mu na Ukrajině snažili doručit povolávací rozkaz; žalobce ani jeho bratr jej však nepřevzali. Žalobce dále uvedl, že nikdy na Ukrajině neměl problémy, nebyl tam trestně stíháný, nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace, není politicky angažovaný. Poslední místo jeho bydliště na Ukrajině bylo Čumalevo, okres Ťjačev, Zakarpatská oblast, jeho zdravotní stav je zcela v pořádku.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V odůvodnění uvedl, že žalobcem uplatněné skutečnosti nespádají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud v Hradci Králové názoru žalovaného přisvědčil a rozsudkem ze dne 30. 11. 2018, čj. 43 Az 8/2017-38, žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tvrdí, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili možnost udělení ochrany dle § 14 a § 14a zákona o azylu. Stěžovateli v případě návratu na Ukrajinu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Stěžovateli by mohl být doručen povolávací rozkaz, musel by nastoupit vojenskou službu, nebo by mohl být pronásledován ze strany ukrajinské armády pro své přesvědčení, že nechce bojovat ve válce. Pokud by vojenskou službu nenastoupil, hrozilo by mu potrestání. Stěžovatel dále zpochybnil způsob, jakým se krajský soud vypořádal s žalobními námitkami souvisejícími s aplikací § 14 a § 14a zákona o azylu. Na závěr uvedl, že na Ukrajině je mezinárodní ozbrojený konflikt, a stěžovateli by tak v případě návratu hrozila skutečná újma.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Soud se dostatečně věnoval zjištění žalovaného i tvrzením stěžovatele. Nejvyšší správní soud přitom neshledal nezákonným, že v odůvodnění napadeného rozsudku soud odkazoval na rozhodnutí žalovaného. Z judikatury vyplývá, že *„nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz rozsudek čj. 8 Afs 75/2005-130).

[8] Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Předně nic nenaznačuje, že by v Zakarpatské oblasti na jihozápadě Ukrajiny, odkud pochází, docházelo k nějakým ozbrojeným střetům, či systematickým násilnostem. Spor mezi ukrajinskou vládou a separatisty neprobíhá na celém území Ukrajiny. Nejedná se o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz též usnesení čj. 7 Azs 340/2016-28, bod 10, a tam cit. judikatura). Žadatelé o mezinárodní ochranu musí prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů ozbrojeného konfliktu, což stěžovatel neučinil.

pokračování

[9] Ani stěžovatelova obava z povolání do vojenské služby sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (viz usnesení čj. 10 Azs 2/2016-33, bod 9). Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní a existuje i možnost tzv. alternativní služby (viz usnesení čj. 2 Azs 135/2016-34). Důvodem udělení azylu není ani hrozba trestního stíhání a postihu za nenastoupení do vojenské služby, pokud se tak neděje způsobem porušujícím lidská práva (viz usnesení čj. 4 Azs 72/2016-29, body 15 a 16). Stěžovatel pouze obecně konstatoval, že by mu v případě odepření výkonu vojenské služby hrozil trest. Žádné konkrétní obavy z porušování lidských práv však v této souvislosti nevyjádřil.

[10] Ostatně dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „ve stěžovatelově situaci nejde o odepření vojenské služby, neboť povolávací rozkaz mu ještě nebyl doručen. Krajský soud zcela správně uvedl, že trestného činu vyhýbání se nástupu vojenské služby, za který by stěžovateli po návratu do země původu hrozil trest odnětí svobody, se stěžovatel dosud nedopustil a zabývat se podmínkami ve věznicích na Ukrajině, je proto nadbytečné“ (viz usnesení čj. 9 Azs 334/2016-25). Obdobně postupoval Nejvyšší správní soud i v usneseních čj. 6 Azs 118/2017-38 nebo čj. 6 Azs 259/2017-40, kde uvedl: „jedná se jen o hypotetické úvahy, které nutně předpokládají existenci několika dalších skutečností, které v daném případě dosud nenastaly a nastat ani nemusí. Stěžovateli by musel být nejdříve doručen povolávací rozkaz (ani v případě nuceného návratu a předání ukrajinským státním orgánům nemusí s jistotou dojít k předání povolávacího rozkazu), dále by stěžovatel musel výkon služby odmítnout a nevyužít ani možnosti alternativní služby (k tomu srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34), a zároveň by mu musel být skutečně uložen trest odnětí svobody, který by mu v takovém případě hrozil“.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že potřeba další legalizace pobytu cizince není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek čj. 4 Azs 333/2004-69). Poskytnutí mezinárodní ochrany je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by se krajský soud dopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[14] Ustanovené zástupkyni stěžovatele přiznal Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za jeden úkon právní služby - doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 tamtéž], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 tamtéž). Soudní praxe při výkladu ustanovení o náhradě nákladů za převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven [§ 11

odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] vychází z toho, že k přiznání odměny za úkon právní služby spočívající v převzetí věci dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 143/2012-50 nebo usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 398/06). Zástupkyně však potvrzení o první poradě nedoložila, proto jí náhrada nákladů řízení za tento úkon nebyla přiznána. Zástupkyně nepředložila osvědčení o registraci plátkyně DPH, proto jí nebylo přiznáno DPH. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2019

JUDr. Michal Mazanec  
předseda senátu